

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Agata Kowalska SO Agnieszka Karłowicz (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Pawła Denickiego

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2023 r.

sprawy **Ł. G. (1) i D. D. (1)**

oskarżonych z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 2050 z późn. zm.) i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 8 lutego 2023 r. sygn. akt II K 344/22

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

1. zmienia opis czynu przypisanego oskarżonym w punkcie I wyroku w ten sposób, że uznaje ich za winnych tego, że w okresie od 1 grudnia 2019 roku do 30 czerwca 2020 roku w bliżej nieustalonym miejscu, w woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom zawartym w art. 33-35, art. 37, art. 40 i art. 40a ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tj Dz.U. z 2020r., poz. 2050 z późn. zm.) wzięli udział w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, w ten sposób, że nabyli od R. R. 8 kilogramów amfetaminy za łączną kwotę 72.000 zł, a następnie zbyli ją bliżej nieustalonym osobom, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, tj. o czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022r.) w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i przyjmuje za podstawę wymiaru kar pozbawienia wolności i kar grzywny art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022r.) w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

2. zmienia opis czynu przypisanego oskarżonemu Ł. G. (1) w punkcie II wyroku w ten sposób, że przyjmuje, iż w dniu 13 czerwca 2022 roku w m. P. gm. S., woj. (...) działając wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał w miejscu swego zamieszkania znaczne ilości narkotyków w postaci konopi innych niż włókniste w ilości 11,04 gramów brutto oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 64,70 gramów brutto, tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022r.) w zw. z art. 4 § 1 kk,

3. uchyla rozstrzygnięcie zawarte w pkt V wyroku wobec oskarżonego D. D. (1) o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części wyroku utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego D. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa 4400 zł opłaty za II instancję i obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego 10 zł oraz zasądza od oskarżonego Ł. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa 2100 zł opłaty za II instancję oraz 3003,55 zł wydatków za obie instancje.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 268/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. II K 344/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
--		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>zarzuty obrońcy oskarżonego D. D. (1)</u></p> <p>obraza przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p># art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., oraz art. 7 k.p.k. polegającą na niewłaściwej i nieobiektywnej ocenie dowodów, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich swobodnej oceny, w szczególności poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności całości zeznań świadka R. R., w sytuacji gdy żaden z innych przeprowadzonych w sprawie dowodów nie potwierdził sprawstwa oskarżonego, zaś twierdzenia świadka, zaprezentowane w toku postępowania przygotowawczego pozostają odmienne od tych przedstawionych już na rozprawie głównej, w odniesieniu do okoliczności istotnych do rozpoznania niniejszej sprawy, w tym m.in. co do ilości przeprowadzonych z oskarżonymi transakcji, ilości sprzedanych narkotyków czy ceny uzyskanej ze sprzedaży, przy jednoczesnym niezasadnym pominięciu przez Sąd okoliczności, iż świadek od wielu lat zażywał substancje odurzające oraz miał interes prawny by składać obciążające oskarżonego wyjaśnienia i zeznania, - nieuprawnionym uznaniu, iż zeznania złożone przez świadka A. B. nie miały zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, podczas gdy świadek potwierdziła, iż R. R. przez wiele lat był uzależniony od narkotyków i zażywał je do czasu osadzenia go w zakładzie 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

karnym w związku z tymczasowym aresztowaniem,

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. polegająca na nieprzesłuchaniu świadka R. R. z udziałem biegłego psychologa i niewywołaniu opinii biegłego odnośnie zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń, w sytuacji gdy świadek był przez wiele lat osobą uzależnioną od narkotyków, zaś w toku procesu pojawiły się w zeznaniach świadka liczne rozbieżności, których nie był w stanie rozsądnie wytłumaczyć, co niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Jednocześnie w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędną wykładnię znamion strony przedmiotowej przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego, polegające na przyjęciu, iż D. D. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamię uczestniczenia w obrocie substancjami psychotropowymi, pomimo, że ustalenia faktyczne mogą wskazywać jedynie na fakt nabycia i posiadania przez oskarżonego środków odurzających, a nadto nie zawierają jakichkolwiek stwierdzeń w zakresie podjęcia

przez oskarżonego czynności wskazujących na przestępstwo uczestniczenia w obrocie z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. dokonywania odsprzedaży lub bezpłatnego udostępniania narkotyków w ilości hurtowej dalszym odbiorcom - nie będącym konsumentami, podczas gdy przy takich ustaleniach faktycznych Sądu możliwe było wyłącznie przypisanie oskarżonemu występku z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Zarzuty obrońcy oskarżonego Ł. G.
(1)

obraza przepisów postępowania, a mianowicie:

art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., oraz art. 7 k.p.k. polegającą na niewłaściwej i nieobiektywnej ocenie dowodów, dokonanej w sposób sprzeczny z zasadą ich , swobodnej oceny, w szczególności poprzez:

- bezkrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności całości zeznań świadka R. R., w sytuacji gdy żaden z innych przeprowadzonych w sprawie dowodów nie potwierdził sprawstwa oskarżonego, zaś twierdzenia świadka, zaprezentowane w toku postępowania przygotowawczego pozostają odmienne od tych przedstawionych już i na rozprawie głównej, w odniesieniu do okoliczności istotnych do rozpoznania niniejszej sprawy w tym m.in. co do ilości przeprowadzonych z oskarżonymi transakcji, ilości sprzedanych narkotyków czy ceny uzyskanej ze sprzedaży, przy jednoczesnym niezasadnym pominięciu przez Sąd okoliczności,

iż świadek od wielu lat zażywał substancje odurzające i był od nich uzależniony oraz miał interes prawny by składać obciążające oskarżonego wyjaśnienia i zeznania,

- nieuprawnionym uznaniu, iż zeznania złożone przez świadka A. B. nie miały zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, podczas gdy świadek potwierdziła, iż R. R. przez wiele lat był uzależniony od narkotyków i zażywał je do czasu osadzenia go w zakładzie karnym w związku z tymczasowym aresztowaniem,

- odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, w których wskazywał, iż nigdy nie brał udziału w nabywaniu narkotyków od R. R.,

- odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Ł. G. (1), w których wskazywał, iż amfetamina i marihuana zabezpieczone w jego domu rodzinnym nie stanowią jego własności, a ponadto, że nie mógł być ich posiadaczem, gdyż w domu rodzinnym nie mieszka, a jedynie przebywa sporadycznie,

- odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom Ł. G. (1) i zeznaniom J. G. w zakresie w jakim wskazywali, iż jeden z pokoi, w którym ujawniono susz konopi i amfetaminę nie był zajmowany przez Ł. G. (1), a był pokojem dla gości,

- odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego Ł. G. (1) w zakresie w jakim stwierdził, iż amfetamina i marihuana ujawnione w pokoju gościnnym jego rodziców zostały pozostawione przez R. R. podczas ostatniej jego bytności w P.,

art. 167 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. polegająca na

nieprzesłuchaniu świadka R. R. z udziałem biegłego psychologa i niewywołaniu opinii biegłego odnośnie zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego postrzeżeń w sytuacji gdy świadek był przez wiele lat osobą uzależnioną od narkotyków, zaś w toku procesu pojawiły się w zeznaniach świadka liczne rozbieżności, których nie był w stanie rozsądnie wytłumaczyć, co niewątpliwie mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Jednocześnie w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, z ostrożności procesowej, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam mającą wpływ na jego treść obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

art. 56 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez błędną wykładnię znamion strony przedmiotowej przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego, polegające na przyjęciu, iż Ł. G. (1) swoim zachowaniem wyczerpał znamię uczestniczenia w obrocie substancjami psychotropowymi, pomimo, że ustalenia faktyczne mogą wskazywać jedynie na fakt nabycia i posiadania przez oskarżonego środków odurzających, a nadto nie zawierają jakichkolwiek stwierdzeń w zakresie podjęcia przez oskarżonego czynności wskazujących na przestępstwo uczestniczenia w obrocie z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. dokonywania odsprzedaży lub bezpłatnego udostępniania narkotyków w ilości hurtowej dalszym odbiorcom - nie będącym konsumentami, podczas gdy przy takich ustaleniach faktycznych Sądu możliwe było .

	<p>wyłącznie przypisanie oskarżonemu występku z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych, wyjaśnić należy, że wobec ich tożsamości zostały one omówione łącznie.</p> <p>Kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy nie potwierdziła zasadności zarzutów naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zebrał materiał dowodowy, przeprowadził dowody i je ocenił (poza okolicznościami, które spowodowały zmianę zaskarżonego orzeczenia). Zarówno przebieg rozprawy, jak i treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku sporządzonego zgodnie z wymogami zawartymi w art. 424 k.p.k., wskazują, że Sąd I instancji po ujawnieniu całokształtu okoliczności faktycznych, jak wymaga <u>art. 410</u> k.p.k., rozważył zarówno te przemawiające na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych, respektując naczelną zasadę wyrażoną w <u>art. 4</u> k.p.k., zgodnie z zasadą prawdy materialnej - <u>art. 2 § 2</u> k.p.k. Wbrew temu co wynika z wniesionych apelacji dowody, które podlegały weryfikacji Sądu Rejonowego, ocenione zostały zgodnie z regułami określonymi w <u>art. 7</u> k.p.k. Zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, a oczekiwanie uznania go za skuteczny warunkuje</p>		

konieczność wykazania, jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Tymczasem takich argumentów skarżący nie przedstawili. Nie mogą nimi być przecież twierdzenia kwestionujące trafność oceny Sądu tylko na podstawie selektywnie wybranych fragmentów materiału dowodowego, jak to uczynili obrońcy oskarżonych. Taka argumentacja pozbawiona jest waloru kompleksowości, przeciwnie do oceny Sądu, który dowody ocenił według reguł art. 7 k.p.k. z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w powiązaniu ze sobą i uwzględniając istotę czynów przypisanych oskarżonemu. Natomiast skarżący uczynili to prezentując dowody i ich ocenę, w szczególności w odniesieniu do zeznań R. R. w izolacji od siebie i w oderwaniu od pełnego kontekstu dowodowego i istoty przestępstw przypisanych oskarżonym.

Sąd odwoławczy za bezzasadną uznał ocenę obrońców oskarżonych, że Sąd Rejonowy dokonał dowolnego, wybiórczego i nieobiektywnego wartościowania dowodu z zeznań świadka R. R.. Faktem jest, że zeznania świadka R. R. są dowodem kluczowym w niniejszej sprawie i były przez niego sukcesywnie składane na kolejnych etapach postępowania. Obrońcy oskarżonych w swych apelacjach zgodnie podnoszą, że świadek R. R. ze względu na swoją własną sytuację procesową, toczące się przeciwko niemu postępowania miał interes w tym, aby fałszywie pomawiać oskarżonych. Zdaniem Sądu Odwoławczego sam fakt

przeszłości kryminalnej świadka czy też toczące się przeciwko niemu inne postępowania karne, w żadnym wypadku nie dyskredytują relacji świadka R. R., natomiast okoliczności te nałożyły na Sąd I instancji obowiązek poddania zeznań takiego świadka dokładnej i wszechstronnej analizie, czemu Sąd I instancji w niniejszej sprawie sprostał. Rozbicie przestępczej wewnętrznej solidarności jest jedną z metod osiągania prawdy materialnej zmierzającej do ustalenia okoliczności czynu, sprawców i finalnie pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej. Taka taktyka sama w sobie nie może automatycznie przemawiać za przyjęciem, że materiał dowodowy od tak skruszonego przestępcy jest materiałem niewiarygodnym, wątpliwym, mało wartościowym.

Świadek R. R. w toku całego postępowania był przesłuchiwany kilkukrotnie. Świadek ten obszernie i szczegółowo zrelacjonował okoliczności popełnienia różnych czynów przez różne osoby, wskazał jaka była rola każdego z oskarżonych w dokonywaniu przestępstwa. Przy czym gdy nie był czegoś pewien od razu sygnalizował to w swoich zeznaniach. Nadto R. R. zdarzenia które relacjonował, opisywał tak jak je zapamiętał na daną chwilę, nie starał się na siłę kreować relacjonowanych faktów i zdarzeń tak aby pasowały do przyjętych wcześniej założeń czy też dopasowywać je na bieżąco, aby uzyskać z nich spójną i wiarygodną opowieść o przestępczej działalności oskarżonych. Niewątpliwie czas jaki upłynął od zaistnienia zdarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia, miał wpływ na treść zeznań złożonych przez R. R. w postępowaniu sądowym,

okoliczność ta jednak nie pozbawia całości jego relacji waloru wiarygodności, zaś pojawiające się w zeznaniach świadka sprzeczności, nieścisłości czy pomyłki np. co do ilości transakcji czy ilości zakupionych narkotyków, nie oznaczają, że świadek w swych zeznaniach świadomie i celowo podawał nieprawdę, aby obciążyć oskarżonych. Świadek zeznając w postępowaniu sądowym podkreślał, że o okolicznościach, o których zeznawał w toku całego postępowania mówił tak, jak je zapamiętał na daną chwilę mając jednocześnie świadomość, że podawane przez niego informacje mogą być niewygodne dla oskarżonych. W tym miejscu należy zwrócić uwagę, że w trakcie pierwszego przesłuchania R. R. relacjonował okoliczności, które nie były wówczas znane organom ścigania w tym osobie, która wówczas go przesłuchiwała, a na podstawie uzyskanych informacji podjęto czynności procesowe wobec Ł. G. (1). Nie bez znaczenia dla procesu przypominania sobie o kolejnych transakcjach, miał wpływ czas, wielość czynów nie objętych tym postępowaniem o których mówił świadek. Należy również wskazać, że R. R. relacjonując poszczególne przestępstwa opisywał również jaką rolę on sam w nich odegrał, jego relacja nie obejmuje tylko i wyłącznie zachowań oskarżonych, a świadek w tym zakresie również miał postawione zarzuty. Nadto R. R. nie podważał faktu, iż osoby te są mu znane. Sąd nie znalazł żadnych argumentów przemawiających za tym, że świadek R. R. celowo fałszywie pomówił oskarżonych o coś czego nie zrobili, gdyż nie pozostawali ze sobą w konflikcie, a Ł. G. (1) pozostawał z nim w relacjach

towarzyskich. Niewielkie różnice w zeznaniach świadka R. R. składanych na przestrzeni całego postępowania czy też pomyłki, nie podważają wartości dowodowej jego zeznań, nie czynią jego relacji niewiarygodną, nieprawdziwą i zmierzającą wyłącznie do fałszywego pomówienia oskarżonych, a wręcz przeciwnie dodatkowo ją uwiarygodniają oraz umacniają jej wartość dowodową. Wspomniane różnice i pomyłki są konsekwencją upływu czasu oraz wielości i różnorodności zdarzeń opisywanych przez świadka, nadto są konsekwencją i tego, że uwaga świadka była skupiona nie tylko na zdarzeniach objętych postępowaniem w niniejszej sprawie, ale również i na innej sprawie toczącej się z jego udziałem, w której był przesłuchiwany. Świadek nie upierał się, że ilość transakcji czy ich wartość była wyższa niż ta podana w postępowaniu przygotowawczym i to te początkowe zeznania potwierdził i na ich podstawie Sąd dokonał ustaleń faktycznych.

Jak wynika z zeznań R. R. po raz ostatni był w miejscu zamieszania Ł. G. (1) w lipcu lub sierpniu 2021 roku. Czynności przeszukania zostały przeprowadzone w dniu 13 czerwca 2022 roku i wtedy to znaleziono środki odurzające i psychotropowe w miejscu zamieszania oskarżonego Ł. G. (1). Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego w dniu 24 listopada 2022 roku są całkowicie nielogiczne i sprzeczne z doświadczeniem życiowym. Trudno przyjąć, że oskarżony Ł. G. (1) mając świadomość posiadania narkotyków w swoim sejfie nie zwrócił ich skutecznie, poprzestając na telefonach czy też nie powiadomił policji. Oskarżony

podczas czynności przeszukania nie wskazywał, że narkotyki nie należą do niego, nie wskazywał, że są własnością R. R. i w jaki sposób znalazły się sejfie. Wersja przedstawiona na rozprawie jest jedynie nieudolną linią obrony, dostosowana do okoliczności pobytu R. R. w miejscu zamieszkania oskarżonego. Zaskakujące jest, że oskarżony znając stosunek swojego ojca do narkotyków miał pozostawić na wiele miesięcy narkotyki w domu, w którym mieszkali jego rodzice, a klucz miał znajdować się w zamku sejf, jak twierdził ojciec oskarżonego. Podczas przeszukania, w obecności R. A. oskarżony wprost wskazywał, że znalezione narkotyki należały do niego. Wobec znalezienia znacznej ilości narkotyków trudno przyjąć, że oskarżony nie miał do czynienia z przestępstwami narkotykowymi, jeżeli wcześniej już kupował je od R. R.. Tym bardziej, że D. D. (1) był już karany za sprzedaż narkotyków Ł. G. (1), co najmniej 4 razy w ilościach nawet po 10 gram, nie był to więc pierwszy kontakt oskarżonego Ł. G. (1) z narkotykami, a z akt nie wynika, aby był osobą uzależnioną od narkotyków czy je zażywał, a więc nie były przeznaczone dla oskarżonego.

Odnosząc się do zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, iż w niniejszej sprawie Sąd I instancji winien był dopuścić dowód z pisemnej opinii biegłego psychologa celem ustalenia zdolności do spostrzegania, zapamiętywania i odtwarzania spostrzeżeń przez świadka R. R., należy wskazać, iż tego rodzaju zarzuty są chybione. Potrzebę i zasadność przesłuchania świadka w obecności psychologa i ewentualnie przeprowadzenie badań psychologicznych świadka

reguluje przepis art. 192 kpk. Zgodnie z art. 192 § 2 kpk sąd może zarządzić przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa, jeżeli istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. W niniejszej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek wskazanych w art. 192 § 2 kpk, która obligowałaby Sąd I instancji czy też Sąd Odwoławczy do przesłuchania świadka R. R. z udziałem biegłego psychologa, przebadania go przez psychologa, a następnie sporządzenia przez tego biegłego opinii sądowo – psychologicznej dot. w/w świadka. U świadka R. R. w toku całego postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek wątpliwości co do jego stanu psychicznego, rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń które nakazywałyby Sądowi sięgnięcie do instytucji przewidzianej w art. 192 § 2 kpk. Samo przekonanie obrońców o niewiarygodności zeznań świadka R. R., nie jest wystarczającym argumentem przemawiającym za koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa dotyczącej tego świadka. Aby możliwe było sięgnięcie przez Sąd do przepisu art. 192 § 2 kpk, musi zachodzić co najmniej jedna z wymienionych w nim przesłanek i musi być ona uprawdopodobniona. Podkreślić należy, iż ocena wiarygodności zeznań świadka w procesie karnym, jest domeną Sądu a nie biegłego psychologa. Biegły psycholog nie może zastępować Sądu rozpoznającego daną sprawę w ocenie zeznań świadków, opinia biegłego ma charakter pomocniczy i nie może przesądzać o tym, czy świadek jest wiarygodny,

czy też nie, w oderwaniu od pozostałych dowodów zebranych w sprawie. Opinia psychologiczna może wykazywać nieprawidłowości bądź normę w sferze poznawczej świadka, w sferze spostrzegania i odtwarzania spostrzeżeń, a przez to - mieć znaczenie dla oceny dowodów, jednak nie jest dopuszczalne czynienie wyłącznie na jej podstawie ustaleń faktycznych co do przebiegu samego zdarzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016r., IV KK 404/16, Lex nr 2188231). Przepis art. 192 § 2 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. W procesie karnym, zasadą jest przesłuchiwanie świadków bez udziału biegłego lekarza lub biegłego psychologa. Dlatego wymieniony przepis nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, zaś przesłuchanie świadka z udziałem wskazań biegłych nie może być przeprowadzane dla wygody organów postępowania bądź stron. Z wymienionego względu, niedopuszczalne jest przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, jeżeli nie istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 maja 2017r., II AKa 90/17, Lex nr 2317709). Stosowanie art. 192 § 2 kpk wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości, co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Innymi słowy, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wymienione stany psychiczne nie rzutują ujemnie na treść zeznań świadka. Wątpliwości te muszą być

rzeczywiste i wynikać z konkretnych faktów. Nie stanowi ich natomiast przekonanie strony o niezgodności zeznań z rzeczywistością. To bowiem organ procesowy sąd i prokurator podejmują, w tym względzie, decyzję w oparciu o analizowany przepis, po powzięciu omówionych wątpliwości (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 24 października 2016r. II AKA 307/16, LEX nr 2174845). Podstawą zastosowania przepisu art. 192 § 2 kpk nie jest jedynie waga zeznań świadka, a przekonanie sądu orzekającego, że istnieje wątpliwość co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń, nie zaś jedynie różnice w jego kolejno składanych depozycjach procesowych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23 lipca 2015r. II Aka 235/15, Lex nr 1929204). W przedmiotowej sprawie, Sąd nie powziął wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Biorący udział w przesłuchaniu świadka obrońca nie podnosił podczas rozprawy okoliczności, które uzasadniałyby przesłuchanie świadka w obecności psychologa i które uzasadniałyby potrzebę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa. Obrońca oskarżonego Ł. G. (1) nie składał takiego wniosku, zadawał świadkowi pytania i otrzymał logiczne odpowiedzi. Również Sąd mając świadomość zażywania przez R. R. narkotyków we wcześniejszym okresie, nie dostrzegł w trakcie przesłuchania świadka okoliczności, które by nakazywały przesłuchanie go w obecności psychologa.

Oceniając znaczenie dowodu z zeznań świadka A. B., to R. R. nigdy nie negował, że zażywał narkotyki w okresie objętym aktem oskarżenia, ale to do Sądu należała ocena, po ewentualnym rozważeniu wniosków stron w tym zakresie czy świadka należy przesłuchać w obecności psychologa. Sąd, ale również obrońcy min. na rozprawie dniu 11 stycznia 2023 roku nie widzieli takiej potrzeby, gdyż przesłuchanie świadka odbywało się bez zastrzeżeń do jego zdolności postrzegania i odtwarzania zdarzeń. Sąd Okręgowy, w pełni próbuje ocenę wiarygodności zeznań J. G., zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Świadek niewątpliwie chciał poprawić sytuację procesową syna wskazując, że „w kasetce nigdy nic się nie znajdowało” jeżeli ujawniono tam narkotyki i wskazał bliższy czas ostatniego pobytu R. R. niż podał to oskarżony Ł. G. (1). Niewątpliwie już z samych wyjaśnień tego oskarżonego wynika, że gdy przebywał w domu rodzinnym nocował właśnie w pokoju, gdzie znajdowała się kasetka, a klucz od kasetki schował przed rodzicami, aby go nie znaleźli (odmienne okoliczności wskazał J. G.). Nie jest prawdą, że sytuacja materialna oskarżonego Ł. G. (1) nie pozwalała mu na zakup narkotyków, jeżeli już wcześniej oskarżony kupował narkotyki od D. D. (1), a w chwili przeszukania znaleziono w kasetce kwotę 3100 zł. Tym bardziej, że z zeznań R. R. wynika, że za narkotyki miał płacić D. D. (1), zaś od niego Ł. G. (1) odkupował pewną część.

Nie wszystkie fakty ustalone przez Sąd I instancji muszą być oparte na dowodach bezpośrednich, w tym przyznaniu

się oskarżonego do winy, ale mogą wynikać także z nieodpartej logiki sytuacji oraz jednoznacznego kontekstu ustalonej sekwencji faktów ubocznych, na podstawie których doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła. Oskarżeni od grudnia 2019 roku do czerwca 2020 roku dokonywali systematycznych zakupów narkotyków w postaci amfetaminy, po zakupie jednej partii umawiali po pewnym czasie się na zakup kolejnej. Z zeznań R. R. wynika, że po prawie całkowitej sprzedaży jednej partii kupowali następną, aby zachować ciągłość. Odpowiadała im jakość narkotyków, sprawdzali jakość na bieżąco, choć domagali się obniżenia ceny. Narkotykami dzielili się pomiędzy sobą, choć większa część należała do D. D. (1). Wersję Sądu Rejonowego, że oskarżeni uczestniczyli w obrocie amfetaminą, a nie byli jedynie jej posiadaczami, Sąd Okręgowy uznaje za znajdującą pełne oparcie w zgromadzonym i prawidłowo, tj. zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k. ocenionym materiale dowodowym. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 maja 2020 r., III KK 64/20, LEX nr 3207840; z dnia 18 listopada 2015 r., V KK 341/15, LEX nr 1923856). W doktrynie wyraża się pogląd, iż powiązanie czasownika <<uczestniczyć>> o szerokim znaczeniu ogólnym z pojęciem <<obró>> pozwala stwierdzić, że w analizowanym kontekście normatywnym (obró nielegalnymi środkami i substancjami) czynność ta nie ogranicza się jedynie

do sformalizowanych czynności kupna czy sprzedaży określonych środków i substancji (wymiana towaru za cenę), ale obejmuje także niesformalizowane (w tym, rzecz jasna, bezprawne) sposoby przekazywania, nabywania czy dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych, nowych substancji psychoaktywnych lub słomy makowej (tak: M. Małecki, (w:) W. Górowski, D. Zając (red.), Komentarz do wybranych przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. (w:) Przepięstwa narkotykowe i dopalacze. Komentarz, KIPK 2019, LEX). Ilość pozyskiwanych narkotyków wskazuje na przeznaczenie ich na cele związane ze sprzedażą, a z zeznań R. R. wynika wprost, że po sprzedaży jednej partii kupowali następną partię amfetaminy. Z uzyskanego obrazu wydarzeń nie może wynikać inna ocena, niż ta, że oskarżeni zajmowali się uczestniczeniem w obrocie - a więc nie ma podstaw do przyjęcia innej kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstw. Dla bytu przestępstwa z art. 56 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii nie ma znaczenia ustalenie, czy i komu konkretnie sprawcy przekazali uzyskane narkotyki. Niezbędne jest natomiast wykazanie, że zostały one uzyskane w celu późniejszego ich przekazania kolejnej osobie niebędącej konsumentem. Zdaniem Sądu Odwoławczego, zasady logiki i doświadczenia życiowego pozwalają przyjąć (co sygnalizował również Sąd I instancji), że posiadacze tak znacznej ilości amfetaminy nie są ostatnim dystrybutorem, udzielającym następnie tej substancji konsumentowi, a posiadają w celu przekazania

<p>osobom prowadzącym dopiero dalszą jej sprzedaż konsumentom. Korzystając z zasad doświadczenia życiowego i logiki, trudno uznać, aby osoby mające możliwość zakupu tak znacznej ilości narkotyków liczonej w kilogramach, kupowali je niejako na zapas celem podzielenia na porcje i sprzedaży detalicznej, ryzykując w ten sposób chociażby utratę ich właściwości.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzuconych im czynów, ewentualnie: uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty oskarżyciela publicznego</p>	
<p>2.</p>	<p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie było możliwe ustalenie kwoty za jaką Ł. G. (1) i D. D. (1) działając wspólnie i w porozumieniu w ramach zarzucanego im w punkcie I czynu, nabyli substancję psychotropową w postaci 8 kg amfetaminy, w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadne #niezasadny</p>

sytuacji gdy prawidłowa ocena tego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań świadka R. R. pozwalała na wskazanie, iż kwota ta opiewała na 72.000zł, a także polegający na nieprzyjęciu w ramach tego czynu, pomimo istnienia takiej możliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż zakupioną od R. R. amfetaminę, następnie zbyli oni bliżej nieustalonym osobom za nieustaloną kwotę, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu, co winno skutkować zmianą opisu przypisanego im w punkcie I czynu przyjęciem w kwalifikacji prawnej tego czynu również art. 65 § 1 k.k., a następnie wymierzeniem surowszej kary,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na wskazaniu w zakresie przypisanego Ł. G. (1) w punkcie II wyroku błędnych ilości posiadanych przez niego środków odurzających w postaci konopi innych niż włókniste oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, brak określenia w treści orzeczenia czy chodziło o wartości brutto czy też netto wagi oraz polegający na nieprzyjęciu w ramach tego czynu, pomimo istnienia takiej możliwości w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż posiadając w miejscu swego zamieszkania znaczne ilości częściowo poporcjowanych środków odurzających w postaci konopi innych niż włókniste oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze popełnienia czynu zabronionego polegającego na uczestnictwie w obrocie znacznej

ilości środków odurzających i substancji psychotropowej, które zamierzał zbyć odpłatnie innym osobom, bezpośrednio zmierzając do dokonania tego czynu, które jednak nie nastąpiło z uwagi na interwencję Policji, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, co winno skutkować przyjęciem w kwalifikacji prawnej tego czynu (poza art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii) również art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a następnie wymierzeniem surowszej kary,

3) obrazę przepisów prawa karnego materialnego w zakresie nie dotyczącym kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym Ł. G. (1) i D. D. (1), przy czym zapadłe rozstrzygnięcie nie odpowiada prawu, a mianowicie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k., polegającego na braku wskazania w/w przepisów w podstawie wymiaru kary grzywny orzeczonej w punkcie I wyroku wobec oskarżonych Ł. G. (1) i D. D. (1), pomimo przyjęcia, iż czynu tego dopuścili się oni działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia zawartego w punkcie VI wyroku, a polegający na przyjęciu, iż Ł. G. (1) nie jest w stanie ponieść kosztów procesu, co skutkowało bezzasadnym zwolnieniem go od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w sytuacji gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, iż przed zatrzymaniem posiadał on pracę, zabezpieczono u niego nawet kwotę 3.100 zł, która miała pochodzić z

	<p>wypłaty, a zatem ponad wszelką wątpliwość posiada on możliwości pozwalające mu na uregulowanie kosztów sądowych,</p> <p>5) obrazę przepisu prawa karnego materialnego w zakresie nie dotyczącym kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu D. D. (1), przy czym zapadłe rozstrzygnięcie nie odpowiada prawu, a mianowicie art. 63 § 1 k.k., polegające na zaliczeniu na podstawie tego przepisu w/w oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 13 czerwca 2022r. godz. 13:30 do dnia 8 lutego 2023r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty apelacji prokuratora okazały się częściowo zasadne.</p> <p>Słusznie wskazał prokurator, że przyjmując prawdziwość relacji R. R. co do ilości sprzedanych narkotyków, nic nie stało na przeszkodzie, aby przyjąć również wskazywaną wartość, jaką zapłacili oskarżeni. Świadek wskazał, że składając pierwsze zeznania lepiej pamiętał okoliczności transakcji narkotykowych, a więc zeznania złożone w dniu 18 stycznia 2021 roku należało przyjąć za miarodajne i wiarygodne. Pojawiające się rozbieżności były już przedmiotem analizy Sądu Okręgowego w ramach apelacji złożonych przez obrońców i nadal pozostają aktualne.</p> <p>Należało uznać, że zasadność zarzutu wskazującego na konieczność przypisania</p>		

oskarżonym działania w warunkach art. 65 § 1 kk wynikała z:

- długiego okresu przestępczej działalności (od 1 grudnia 2019 roku do 30 czerwca 2020 roku);
- znacznej łącznej ilości nabytych narkotyków (łącznie 8 kg amfetaminy),
- duża jednorazowa ilość nabywanego narkotyku (po 1 kg lub 2 kg),
- regularność podjętych działań przestępczych;
- znaczna wartość transakcji w związku z obrotem narkotykami.

Zwrot "sprawca, który z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu" charakteryzuje nie tylko sposób oraz skutek działania sprawcy, lecz także jego zamysł (cel) rzec by nawet można - przede wszystkim ten ostatni czynnik. Chodzi nie tyle o sytuacje, w których prowadzenie procederu przestępczego faktycznie przynosi sprawcy w miarę regularne dochody przez relatywnie długi czas, ile o sytuacje, w których sprawca, popełniając przestępstwo lub przestępstwa, zakłada (przyjmuje), że proceder przestępny będzie dla niego źródłem tego rodzaju dochodu. Wówczas zatem gdy sprawca bądź to w ogóle nie zakłada żadnej cezurę czasowej, do której będzie czerpał dochód z procederu przestępczego (zamierza czerpać te dochody przez cały czas, bezterminowo), bądź to wprowadzie taką cezurę zakłada, ale jest ona odpowiednio odległa" - wolno uważać, że popełnienie przestępstwa lub przestępstw jest dla sprawcy odpowiednio trwałym źródłem

dochodu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2015 r., V KK165/14, OSNKW 2015, Nr 6, poz. 49); Jarosław Majewski: Komentarz do art. 65 kk WK 2016, LEX. W realiach niniejszej sprawy dochód osiągnięty przez oskarżonych z transakcji narkotykowych bez wątplenia był w miarę regularny, po sprzedaży jednej transzy uzgadniali kolejny termin dostawy, sprawdzali jakość narkotyku, negocjowali cenę, po to, aby mieć z tego procederu regularny zysk.

Niewątpliwie wobec oskarżonego D. D. (1) brak było podstaw do zaliczenia tymczasowego aresztowania stosowanego w przedmiotowej sprawie na poczet kary pozbawienia wolności, gdyż oskarżony w okresie od 8 czerwca 2022 roku do 3 kwietnia 2024 roku odbywa karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie II K 272/15 Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim (k.118), a ten sam okres pozbawienia wolności nie może być zaliczony dwukrotnie.

Ponadto zasadnie wskazano w apelacji prokuratora, że należało przyjąć wagę posiadanych przez oskarżonego Ł. G. (1) środków odurzających i substancji psychotropowych zgodnie z treścią protokołu komisyjnego ważenia z dnia 13 czerwca 2022 roku i przyjąć wagę brutto, gdyż z tej ilości pobrano dwukrotnie próbki do badań, a wartości netto podane w opinii biegłego nie obejmowały ilości pobranej wcześniej do badań za pomocą testera znajdującego się na wyposażeniu policji (k.43-50).

Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że brak było dowodów na zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt II wyroku i przyjęcie dodatkowo art. 13

§ 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 w/
w ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k.
w zw. z art. 65 § 1 k.k. Zeznania
świadka R. R. nie obejmowały tego
elementu, a przyjęcie z samego
faktu posiadania narkotyków tak
odmiennej kwalifikacji prawnej
byłoby zbyt daleko idące
i nieoparte na materiale
dowodowym. Wnoskowanie o
zamiarze popełnienia czynu
zabronionego polegającego na
uczestnictwie w obrocie znacznej
ilości środków odurzających i
substancji psychotropowej, które Ł.
G. (1) zamierzał zbyć odpłatnie
innym osobom, bezpośrednio
zmierzając do dokonania tego czynu,
które jednak nie nastąpiło z uwagi na
interwencję Policji nie było zasadne,
gdyż sposób zabezpieczenia części
narkotyków mógł wskazywać
na możliwości ich przekazania
czy sprzedaży bezpośrednim
konsumentom. Uczestniczenie w
obrocie, o jakim mowa w
art. 56 ust. 1 ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii,
polega na przyjęciu odpłatnie bądź
nieodpłatnie środków odurzających,
substancji psychotropowych lub
słomy makowej przez osobę
niebędącą konsumentem w celu
późniejszego ich przekazania innej
osobie - także nie konsumentowi.
Brak możliwości jednoznacznego
ustalenia kto był odbiorcą czy
nabywcą środków narkotycznych.

W ocenie Sądu Okręgowego
brak było przesłanek do zmiany
orzeczenia w zakresie podstawy
prawnej orzeczonej kary grzywny
wobec obu oskarżonych, gdyż w
przypadku orzeczenia kary grzywny
za czyn z art. 56 ust. 3 ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii
to właśnie ten przepis stanowi
podstawę orzeczenia kary grzywny,
jako orzekanej obligatoryjnie i

obok wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Z przepisów kodeksu postępowania karnego wynika, że regułą powinno być obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi, zaś czymś wyjątkowym – zwolnienie z ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 § 1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (por. wyrok SA we Wrocławiu z 28.06.2012 r., II AKa 98/12, LEX nr 1217813). Oskarżony Ł. G. (1) przed zatrzymaniem pracował, posiadał samochód, jest kawalerem i nie posiada nikogo na utrzymaniu, co uzasadniało obciążenie go wydatkami za obie instancje oraz opłatą za II instancję.

We wniesionych środkach odwoławczych brak było zarzutu dotyczącego niewspółmierności pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze. W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniały także przesłanki z art. 440 kpk które uprawniałyby do ingerencji w tą część wyroku. Dlatego też, przy wyczerpującym wywodzie Sądu Rejonowego w części dotyczącej kary, odstąpiono od zupełnie abstrakcyjnego omawiania tej kwestii w niniejszych rozważaniach, dzielając w tym względzie stanowisko proceduralne Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17 (Legalis Numer 1728581). Tytułem jedynie uzupełnienia należy wskazać, że nawet przyjęcie

odpowiedzialności w ramach art. 65 § 1 kk nie nakazywało zmiany wysokości kar wobec oskarżonych. Wymierzone przez Sąd I instancji kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kara łączna pozbawienia wolności są nadal, nawet po dokonanych zmianach, odpowiednie do stopnia winy oskarżonych oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także czynią zadość wymogom prewencji generalnej. Orzeczone kary spełnią także swe cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonych. Z pewnością bowiem, okoliczności czynów (obróć znaczną ilością narkotyków i posiadania znacznej ilości narkotyków, niskie pobudki kierujące oskarżonymi i motywy ich działania, chęć osiągnięcia korzyści majątkowej, rodzaj naruszonego dobra - nakazują przyjęcie znacznej szkodliwości czynów. Sąd Rejonowy wymierzając karę uwzględnił dotychczasową karalność oskarżonego D. D. (1) za przestępstwa (w tym fakt karalności za czyny z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii).

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku wobec obu oskarżonych w zakresie wskazanym w treści apelacji

zasadny
częściowo zasadne
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

częściowa zasadność zarzutów warunkowała częściową zasadność wniosków.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wina oskarżonych, wymierzone kary jednostkowe oraz kara łączna wobec Ł. G. (1), rozstrzygnięcia o: przepadku dowodów rzeczowych, zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania oskarżonego Ł. G. (1) oraz o kosztach postępowania przed Sądem I instancji wobec D. D. (1).</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Sprawstwo oskarżonych i wina, wraz z dokonaną modyfikacją w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów i prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie budzą wątpliwości Sądu odwoławczego w odniesieniu do każdego z czynów przypisanych oskarżonemu. Sąd Okręgowy nie doparzył się uchybień w rozstrzygnięciu o przepadku dowodów rzeczowych, zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania oskarżonego Ł. G. oraz o kosztach postępowania przed Sądem I instancji wobec D. D..</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>

<p>W wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej, na skutek uwzględnienia apelacji wniesionej przez prokuratora, Sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok uwzględniając zarzuty z pkt 1., częściowo 2., w całości 4., 5.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powodem zmiany jest uwzględnienie części zarzutów zawartych w apelacji wniesionej przez prokuratora. Sąd odwoławczy uznał za zasadne podniesione przez oskarżyciela publicznego zarzuty: częściowego błędu w ustaleniach faktycznych, naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 kk i art. 63 § 1 kk i dzielając we wskazanym wyżej zakresie argumentację zawartą w uzasadnieniu apelacji, zmienił wyrok Sądu I instancji w kierunku wnioskowanym przez prokuratora.</p>	

<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>

Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.) zasądzono od oskarżonych Ł. G. (1) i D. D. (1) przypadające od nich wydatki za postępowanie odwoławcze tj.1/2 ryczałtu za doręczenia pism w sprawie oraz opłaty. Koszty opinii sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego, koszty przechowywania, uzyskania kart karnych i połowa ryczałtu za doręczenia na I instancję zostały

uznane jako należne od Ł. G. (1) i zostały zasądzone na skutek podniesionego zarzutu.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 8 lutego 2023r. sygn. akt II K 344/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego D. D. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim z dnia 8 lutego 2023r. sygn. akt II K 344/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana